

Arrest

nr. 220 731 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 november 2015 België is binnengekomen, diende op 17 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 13 november 2015 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 13 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/12/2015

Overdracht CGVS: 21/04/2016

U werd gehoord op 25 januari 2018 van 14u00 tot 17u15 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat meester Vuylsteke (als vervanger voor meester De Vos) was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in 1349 volgens de Afghaanse kalender (zijnde 1970-1971 volgens de Gregoriaanse kalender) in Chardih, gelegen in het zesde district van de stad Kabul. U woonde in Chardih tot 1364 (zijnde 1985-1986 GK) waarna u verhuisde naar Charahi Kambar, gelegen in het vijfde district van de stad Kabul. U woonde in Charahi Kambar tot één week voor uw vertrek uit Afghanistan. U verbleef de laatste week in Afghanistan bij uw schoonouders in de eerste (oude) Makroyan, gelegen in het zestiende district van Kabul.

U werkte voor het ministerie van Volksgezondheid vanaf 1371 (zijnde 1993-1994 GK) tot 1387 (zijnde 2008-2009 GK) bij de afdeling 'Malaria' en later bij de directie-afdeling. In 1391 (zijnde 2012-2013 GK) begon u vervolgens met uw werk als supply manager voor de private bouwfirmas Sahil Afghan Construction Company (SACC). Uw verantwoordelijkheden waren arbeiders en bouwmaterialen van en naar de werven transporteren. SACC werkte in opdracht van de Afghaanse overheid en onder controle van de Amerikanen aan onder meer vrouwen- en minderjarigengevangenen en aan politiekantoren. U werkte zo mee aan projecten in Kabul, Kunduz, Paghman en Qarabagh.

Op 5 sunbula 1394 (zijnde 27 augustus 2015 GK) keerde u met het openbaar vervoer terug van de werf te Paghman. U stapte uit de auto om uw weg te voet verder te zetten toen u door twee gewapende motorrijders werd benaderd. Ze zeiden u stil te zijn en met hen mee te gaan. U ging bij één van de motorrijders achterop zitten en jullie reden zo naar Pol i Khosht Dashte. Hier werden uw benen vastgebonden en u werd gevraagd om met uw ontvoerders samen te werken. Ze bedreigden u en sloegen u. U stemde in om met hen samen te werken. U werd in totaal ongeveer veertig minuten vastgehouden nadat ze u in een woestijnachtige plek achterlieten. U keerde huiswaarts en de volgende dag diende u via uw wijkverantwoordelijke een klacht in bij de politie. U ging verder met uw werk en op 20 mizan 1394 (zijnde 12 oktober 2015 GK) wandelde u uit de basis van de special forces te Tanghi Tarakhel, alwaar u voor SACC aan het werk was, toen u plots vanuit een snel rijdende auto werd beschoten. U werd gelukkig niet geraakt. U keerde nadien huiswaarts. Op 7 aqrab 1394 (zijnde 29 oktober 2015 GK) kwamen er 's avonds mannen naar uw huis om te vragen waar u was. U was niet thuis en dat was ook wat uw vrouw de mannen vertelde. De mannen hechtten echter geen geloof aan de verklaringen van uw vrouw en wilden ongevraagd uw huis binnendringen. Uw vrouw begon te roepen, waarop de mannen weer vertrokken. U kwam om één uur in de nacht terug naar huis van een trouwfeest en uw vrouw vertelde wat er was gebeurd. U diende een tweede klacht in bij de politie via uw wijkverantwoordelijke, maar u beseftte dat u niet meer veilig was. De volgende dag trok u met uw vrouw en kinderen in bij uw schoonouders in de eerste (oude) Makroyan. Een week later op 15 aqrab 1394 (zijnde 6 november 2015 GK) vertrok u met het vliegtuig van Kabul naar Turkije. U kwam na een reis van ongeveer zesentwintig dagen op 29 november 2015 aan in België. U diende op 17 december 2015 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door uw bedreigers.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: uw oude taskara, uw rijbewijs, twee werkbades van SACC, een bevestiging van SACC, twee klachten bij de politie via uw wijkverantwoordelijke, twee enveloppen, uw huwelijkscertificaat, een werkcertificaat van uw werk bij het ministerie van Volksgezondheid, documenten van uw reis door Europa, een cd-rom met beelden van uw hartoperatie, promotiekaarten van uw werk bij het ministerie van Volksgezondheid, de taskara's van uw vrouw en vier dochters, middelbaar-schooldiploma van u en uw vrouw, documenten betreffende de projecten van SACC, een document van uw legerdienst, een certificaat van HealthNet International en documenten betreffende uw hartproblemen en –operatie.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk

risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw bedreigers (CGVS p.14). Enkele opvallende vaststellingen in uw verklaringen en inconsistente acties verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt op dat u er niet in bent geslaagd om uw vervolgingsfeiten aannemelijk voor te stellen. U weet niet wie uw bedreigers waren, noch bij uw ontvoering (CGVS p.10), noch bij de beschieting (CGVS p.10), noch bij de benadering aan uw huis (CGVS p.14). Dat uw bedreigers op geen enkel moment kenbaar maakten wie ze waren, tot welke groep ze behoorden of in wiens opdracht ze optraden valt moeilijk voor te stellen aangezien ze u wilden overhalen om met hen samen te werken (CGVS p.10). U kan slechts vermoeden dat het talibs waren die misschien familieleden in de gevangenis hadden of die een aanval op de politiekantoren beraamden (CGVS p.10). Voorts stemde u tijdens uw ontvoering aanvankelijk in om samen te werken met uw bedreigers, maar u weet niet wat ze precies van u wilden of op welke manier u dan precies met hen moest samenwerken (DVZ Vragenlijst punt 3.5; CGVS p.11). U antwoordt dat ze u niet zeiden wat ze van u wilden en dat ze u van alles kunnen vragen (CGVS p.11). Wanneer u met deze eigenaardige gang van zaken wordt geconfronteerd verklaart u dat u het niet vroeg omdat u schrik had aangezien ze u met een wapen bedreigden (CGVS p.11). Deze verklaring kan geen verheldering bieden waarom uw ontvoerders u niet vertelden wie ze waren en wat ze van u wilden. Hun gedrag is des te vreemder omdat ze van u de belofte verkregen dat u actief met hen zou samenwerken om u vervolgens zonder instructies achter te laten, u zelf niet te contacteren en ze u zo'n twee maanden later trachtten om het leven te brengen. Bovendien moet er op gewezen worden dat uw verklaringen over uw tegenstanders op het CGVS en in de klacht aan de politie uiteenlopen. Dat u op het CGVS beweert slechts te vermoeden dat het talibs waren en dat hun doel mogelijks een aanval op de politiekantoren of het helpen van familieleden in de gevangenis was staat immers in contrast met de verklaring die u bij de politie liet optekenen. In uw eerste klacht verklaarde u dat er jongemannen in de jeugdgevangenis vastgehouden worden op beschuldiging van banden met de taliban en dat u op basis van de informatie van deze jongemannen door derden bedreigd wordt. Dat u deze specifieke informatie op het CGVS niet weet te geven doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast moet er gewezen worden op een tegenstrijdige verklaring van uw kant over het derde incident waarbij mannen naar uw huis kwamen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 april 2016 verklaarde u dat uw vrouw tegen die mannen zei dat u op een trouwfeest was (DVZ Vragenlijst punt 3.5). Op het CGVS zegt u echter dat uw vrouw niet zei waar u zich toen bevond (CGVS p.13-14). Aansluitend bij de dit derde incident is het onaannemelijk dat de mannen zich door uw roepende vrouw zouden laten afschrikken en niet in uw huis zouden komen (CGVS p.9,13). Immers, ze bewezen zich voordien reeds gewelddadig en erg resoluut om u te doen bewegen tot medewerking, namelijk door u te ontvoeren en te beschieten. Het mag eveneens verbazen dat u de problemen die u met de onbekende mannen ondervond in de klachten voor de politie terugbracht tot bedreigd en gevolgd worden. Volgens uw verklaringen op het CGVS werd u immers ook ontvoerd, fysiek mishandeld en beschoten door deze onbekende mannen (CGVS p.9,10). Dat u telkens uw problemen probeerde op te lossen door ze aan de politie toe te vertrouwen zonder de politie volledig op de hoogte te stellen van de ernst van de feiten is allerm minst plausibel (CGVS p.12,13). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt door deze elementen ernstig op de helling gezet.

Uw asielmotieven worden verder ondermijnd door inconsistente acties van u en uw vrouw. Zo is het opmerkelijk dat u na de ontvoering en de beschieting gewoon doorging met uw werk tot op de dag van het derde incident wanneer enkele mannen naar uw huis kwamen (CGVS p.7,9). Sterker nog is de vaststelling dat u na elk van de drie incidenten gewoon in uw eigen huis bleef wonen. Pas na het derde incident bent u verhuisd naar het huis van uw schoonouders (CGVS p.9,14). Gevraagd waarom u na het eerste incident in uw eigen huis bent blijven wonen, antwoordt u dat u de politie verwittigde en de politie nu wist waar u woonde (CGVS p.12). Wat de politie dan concreet deed na uw melding, bijvoorbeeld om u te beschermen, is u echter niet bekend (CGVS p.12). Op de vraag of deze maatregel, namelijk de melding aan de politie, voldoende was zegt u dat u geen andere optie had en dat de politie

verantwoordelijk is voor de veiligheid van de burgers (CGVS p.13). U erkent echter dat in Afghanistan de politie niet iedereen kan helpen en niet alle incidenten kan onderzoeken. Daarom dienen de burgers de politie te helpen en in te lichten, maar het is aan de politie om de nodige stappen te ondernemen, aldus uw verklaringen (CGVS p.13). Uw blinde vertrouwen in de politie is verbazend. Gevraagd waarom u na het tweede incident in uw eigen huis bent blijven wonen, antwoordt u dat de beschieting in een andere wijk van Kabul gebeurde (CGVS p.13). Ondanks dat de plek waar u werd beschoten ongeveer twintig kilometer van uw huis verwijderd is (CGVS p.13) vond u het blijkbaar nog steeds niet opportuun om onder te duiken of te verhuizen. U gaat verder door te stellen dat u uw familie wegbracht van uw huis omdat men misschien uw kinderen had ontvoerd indien u dit niet deed (CGVS p.11). Deze gedachtegang kan onmogelijk serieus worden genomen. Alsof u pas na het derde incident eindelijk tot het besef komt dat uw familie mogelijks gevaar loopt en u hen beter ergens anders onderbrengt, te meer daar u stelt dat u de uitlatingen van de mannen tijdens uw eerste aanvaring met hen ervaarde als een bedreiging ten opzichte van uw vrouw en kinderen (CGVS p.10). Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u na het derde incident, waaruit dus duidelijk werd dat uw vervolgers u wisten wonen, nog een nacht thuis doorbrengt en pas de volgende dag verhuist naar uw schoonouders (CGVS p.9,14). Hoe u zeker kon zijn van uw veiligheid en u wist dat uw vervolgers niet naar uw huis zouden terugkeren, mag een raadsel wezen. Het mag duidelijk zijn dat u er niet in slaagt uw voorgestelde vrees aannemelijk te maken en al zeker niet door de ondoordachte handelingen die u naar aanleiding van de incidenten beschrijft.

Uw vrouw laat ook enkele inconsistente gedragingen optekenen. Op 7 aqrab 1394 (zijnde 29 oktober 2015 GK) kreeg uw vrouw te maken met vreemde mannen aan de deur die naar u vroegen en die uw huis wilden binnendringen (CGVS p.9,13). In de wetenschap dat haar man reeds twee maanden eerder op 5 sunbula 1394 (zijnde 27 augustus 2015 GK) ontvoerd en mishandeld was (CGVS p.9), en hij later ook nog eens beschoten was op 20 mizan 1394 (zijnde 12 oktober 2015), mag het verbazen dat uw vrouw u niet contacteerde naar aanleiding van dit derde incident (CGVS p.14). U zegt dat ze u niet opbelde, maar u weet niet precies waarom ze dat naliel (CGVS p.14). U denkt dat haar motivatie misschien lag in het feit dat u hartlijder bent en ze u niet bezorgd wou maken (CGVS p.14). Ze koos er dan liever voor om u persoonlijk in plaats van telefonisch te informeren (CGVS p.14). Zo deze piste al gevolgd kan worden, is het enorm onvoorzichtig van uw vrouw om u niet tijdig te informeren over het incident en u zomaar te laten terugkeren naar huis. Uw vervolgers hadden toch terug naar uw huis kunnen komen of nabij het huis op wacht kunnen staan tot u weer thuiskwam. Dat uw vrouw naliel u te informeren over deze belangrijke gebeurtenis en u niet probeerde te waarschuwen om niet naar huis te komen, verzwakt uw asielrelaas opnieuw.

Verder kan er niet voorbij worden gegaan aan de vaststelling dat uw familie nog steeds in Kabul woont en uw vrouw nog steeds naar haar werk gaat zonder problemen (CGVS p.11). Uw familie heeft geen contact meer gehad met uw bedreigers sinds uw vertrek uit Afghanistan, en dit ondanks dat ze werden bedreigd indien u de eisen van uw vervolgers niet inwilligde (CGVS p.10-11). Dit is eigenaardig aangezien u hun eisen niet inwilligde en het land verliet (CGVS p.3,7,9). Geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat uw familie inmiddels bij uw schoonfamilie verblijft en ze nu dus in een andere regio wonen (CGVS p.11). U voegt er zelfs aan toe dat uw vervolgers toch niet kunnen weten waar uw familie verblijft (CGVS p.11). Dat u hier zomaar van uitgaat is frappant en weinig doortastend. Indien u tegenstanders erin slagen u, uw werkplaats, uw woon-werktraject en uw woonplaats te identificeren is het immers niet vergezocht om te denken dat ze ook in staat zouden zijn uw ouders en schoonouders te lokaliseren (CGVS p.10).

Dat u zo lang talmt om het heft in eigen handen te nemen na voornoemde ingrijpende gebeurtenissen doet de geloofwaardigheid van uw vervolgingsverhaal geen goed. De idee alsof u afwacht en blind vertrouwt op de politie na al wat u en uw familie heeft meegemaakt, is in die zin niet aannemelijk. Ook rekening houdend met uw eigen constatering dat iedereen schrik heeft van de taliban, inclusief uw vrouw en kinderen, valt het gedrag van u en uw familie niet te rijmen met uw voorgehouden vrees.

Gezien voornoemde vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als supply manager bij een private bouwfirma een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor burgers die banden hebben met de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven kan aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en er zijn evenmin aanwijzingen dat de (anti-overheids)groeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Bovendien verklaart u zelf geen hoge functie te hebben bekleed of een bepaald belangrijke persoon te zijn geweest (CGVS p.11,13-14). Gezien het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas werd vastgesteld, kan niet worden aangenomen dat u omwille van uw eerder werk bij een privaat bouwbedrijf een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's van u, uw vrouw en uw kinderen vormen enkel een bewijs van identiteit. Het document van uw legerdienst, uw rijbewijs, de diploma's van u en van uw vrouw en uw huwelijkscertificaat missen eveneens bewijskracht inzake uw asielmotieven. De documenten betreffende uw werk zoals de badges, de bevestiging, het certificaat, de promotiekaarten en de documenten van de projecten tonen slechts uw werk bij het ministerie van Volksgezondheid en bij de private bouwfirma SACC aan. Al deze documenten kunnen evenwel geen andere waarde worden toegeschreven. Voorts legt u documenten voor over uw hartproblemen en –operatie en een cd-rom met beelden van uw hartoperatie. Dat u hartproblemen heeft en operatie(s) onderging wordt niet in twijfel getrokken. De bewijskracht van deze documenten in het kader van uw asielrelaas is echter onbestaande. Daarnaast diende u ook twee klachtenbrieven bij de politie via uw wijkverantwoordelijke in. Deze twee brieven werden echter door u opgesteld. Dit stelt de bewijswaarde van deze documenten in een ander daglicht. Daar uw asielmotieven bedrieglijk werden bevonden missen de door u voorgelegde stukken de objectieve bewijswaarde om uw asielaanvraag te ondersteunen. Documenten hebben met andere woorden enkel een ondersteunende functie van geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de

informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. De documenten betreffende uw reis door Europa handelen louter over deze reis. De twee enveloppen tonen dan weer enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, art. 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

In een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus – meent verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij meteen na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij kan bovendien documenten voorleggen die tal van elementen van zijn verzoek kunnen staven. Verzoeker meent verder dat zijn relaas "absoluut geloofwaardig en samenhangend" is en meent dat de commissaris-generaal uitgaat op grond van "foutieve interpretatie of redeneringen" en "verkeerde veronderstellingen" besluit tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing als volgt:

"2.

Vooreerst stelt het CGVS dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de bedreigers zich op geen enkel moment zouden hebben kenbaar gemaakt.

Verzoeker begrijpt niet wat daar niet geloofwaardig aan is.

Verzoeker benadrukt dat hij steeds volledig de waarheid heeft verteld. Verzoeker zou gemakkelijkshalve hebben kunnen verklaren dat deze personen Taliban betroffen. Echter omdat deze personen zich nooit expliciet als dusdanig hebben voorgesteld, kan verzoeker dit niet met zekerheid zeggen, reden waarom verzoeker dan ook heeft verklaard dat hij weliswaar een vermoeden had dat deze Taliban betroffen, maar dat verzoeker dit niet zeker wist.

Gezien het werk van verzoeker, kon verzoeker voor deze mannen van nut zijn. Verzoeker werd bedreigd en er werd hem duidelijk gemaakt dat hij op latere datum instructies zou krijgen dewelke hij zou moeten opvolgen. Deze mannen hebben inderdaad op dit moment niet meegedeeld tot welke groepering zij behoren of welke opdracht zij aan verzoeker zouden geven. Enkel hebben zij verzoeker in niet mis te verstane bewoording duidelijk gemaakt dat verzoeker een opdracht zou ontvangen en zou moeten meewerken.

In dat opzicht is het net aannemelijk dat deze personen zich niet hebben voorgesteld.

Het CGVS stelt dat het vreemd zou zijn dat deze personen zich niet zouden hebben voorgesteld, maar het omgekeerde is waar. Het zou uiteraard net vreemd geweest zijn als zij meteen verzoeker over alles zou hebben ingelicht. Het enige dat zij moesten bereiken is dat verzoeker een instructie zou uitvoeren wanneer zij hem deze zouden geven. Hoe minder informatie verzoeker verder kreeg hoe beter uiteraard.

Zij hadden verzoeker nodig voor het uitvoeren van taken. Zij bedreigden hem om ervoor te zorgen dat verzoeker wanneer hem dat zou worden gevraagd de taken zou opvolgen. Uiteraard zouden zij verzoeker daarbij niet meer details geven dan nodig, gezien dit hen enkel meer risico's zou bezorgen.

Het CGVS stelt dat het een eigenaardige gang van zaken zou zijn dat deze personen niet meer informatie zouden hebben gegeven, maar net het tegenovergestelde is waar.

Verzoeker kan de redenering van het CGVS dienaangaande onmogelijk begrijpen.

Net het feit dat deze personen niet meer informatie hebben gegeven dan nodig, en het feit dat verzoeker in alle eerlijkheid verklaart dat hij DENKT dat zij Taliban betreffen, maar het eigenlijk niet 100% zeker kan zijn, bewijst de geloofwaardigheid van de verklaringen.

3.

Het CGVS stelt vervolgens dat het gedrag van deze mannen des te vreemder zou zijn, waar verzoeker hen zou hebben beloofd dat hij zou meewerken, en dat zij hem vervolgens een tweetal maanden toch zouden hebben beschoten.

Het CGVS vindt het zeer vreemd dat zij verzoeker zouden hebben beschoten, terwijl zij verzoeker nodig hadden voor het uitvoeren van taken en terwijl verzoeker had beloofd dat hij zou meewerken.

Het CGVS gaat hier echter uit van de volstrekt verkeerde veronderstelling dat verzoeker door dezelfde personen zou zijn beschoten als de personen die hem hadden bedreigd.

Verzoeker heeft dit echter nooit verklaard!

Verzoeker heeft enkel uitgelegd dat hij dit incident heeft meegemaakt waarbij hij bij het buiten komen van de basis van de special forces werd beschoten door een voorbij rijdende wagen.

Verzoeker heeft daarbij uitdrukkelijk verklaard dat hij niet weet wie in deze wagen zat, en of dit enig verband hield met het eerste incident.

Verzoeker heeft dit incident vermeld omdat hij dit heeft meegemaakt, en heeft er meteen bij vermeld dat dit wellicht los staat van de personen die hem hebben bedreigd en voor wie hij zou moeten werken.

De 'tengstrijdigheid' of het 'vreemde gedrag' waar het CGVS gewag van maakt is helemaal niet aanwezig.

4.

Vervolgens zoekt het CGVS spijkers op lag water door over details te vallen, waarvan het net bewijst dat het om een oprechte eerlijke verklaring gaat en geen ingestudeerd verhaal.

Het CGVS stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd aangaande het derde incident, waarbij mannen naar de woning van verzoeker zijn gegaan.

Verzoeker zou bij zijn eerste verhoor hebben verklaard dat zijn echtgenote aan de mannen zou gezegd hebben dat verzoeker op een trouwfeest was, bij zijn tweede verhoor zou verzoeker verklaard hebben dat zijn vrouw niet zou hebben gezegd waar verzoeker zich bevond.

Verzoeker benadrukt dat hij bij dit gesprek niet aanwezig was. Verzoeker vernam van zijn echtgenote dat er mannen bij hem thuis geweest waren, dat zij duidelijk maakten dat zij verzoeker moesten spreken, en dat toen zij begrepen dat verzoeker er niet was, zij zijn weggegaan en het duidelijk was dat zij zouden terugkeren.

Verzoeker was hier niet bij aanwezig, hij weet inderdaad niet wat er precies woordelijk is gezegd geweest.

Verzoeker maakt gebruik van zijn herinneringen, van hetgeen zijn echtgenote hem verteld heeft. Thans drie jaar na datum probeert verzoeker zich te herinneren wat er precies wel en niet was gezegd. Een klein verschil in de verklaringen van verzoeker bewijst net dat hij dit tracht te herinneren, waarbij herinneringen vervagen en vervormen, en niet een ingestudeerd nummer werd opgezegd, waarbij inderdaad alles consistent zou geweest zijn.

Dit bewijst eigenlijk enkel maar de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

5.

Voorts stelt het CGVS dat het asielrelaas van verzoeker verder zou ondermijnd worden door beweerde inconsistente acties van verzoeker en diens echtgenote.

Verzoeker begrijpt met de beste wil van de wereld niet wat er inconsistent was aan hun acties.

Het zou volgens het CGVS vreemd zijn dat verzoeker in zijn eigen huis is blijven wonen.

Verzoeker stelt zich de vraag wat hij dan wel had moeten doen. Na het eerste incident heeft verzoeker klacht ingediend. Na het tweede incident, dat wellicht los stond van het eerste, kon verzoeker uiteraard ook niets doen. De regio is onveilig en tegenstanders van het regime en van de Amerikanen nemen inderdaad vaak doelwitten onder vuur. Verzoeker werd bij dergelijk doelwit beschoten. Een verhuis zou geen enkele impact gehad hebben op het blijvende risico dat deze regio kent. Deze beschieting gebeurde niet bij hem thuis maar bij dergelijk doelwit.

Na het derde incident is verzoeker echter gevlucht, zodat de stelling van het CGVS dat verzoeker hierna thuis is blijven wonen niet klopt.

Toen de heren bij verzoeker thuis waren geweest, had verzoeker begrepen dat zij snel, vermoedelijk een van de volgende dagen, terug zouden keren. Verzoeker begreep op dit moment dat er geen weg terug was en hij niet kon beschermd worden tegen deze heren. Zodra verzoeker dit begreep, heeft hij meteen de volgende dag samen met zijn hele gezin de spullen gepakt en zijn ze gaan onderduiken bij de schoonouders.

In tegenstelling tot wat het CGVS dienaangaande stelt, zit er geen enkele inconsistentie in de acties van verzoeker en diens echtgenote, wel integendeel.

6.

Blijkbaar vindt het CGVS het zeer vreemd dat verzoeker pas na het derde incident tot het besef zou zijn gekomen dat e.e.a. menens was, en dat verzoeker niet al vroeger zou hebben gevlucht.

Nochtans is de opeenvolging net logisch en begrijpelijk.

Eerst werd verzoeker bedreigd en werd hem meegedeeld dat hij later nog zou worden gecontacteerd. Verzoeker diende klacht in maar probeerde verder te gaan – hij moest ook wel – met zijn leven. Toen later bleek dat het deze mannen menens was en zij bij hem thuis waren gekomen, en hij dus niet kon beschermd worden en er geen weg terug was, is concludant onmiddellijk gevlucht. Het tweede incident, de beschieting, staat zoals uiteengezet los van deze feiten. Het CGVS stelt verkeerdelijk dat deze met de andere incidenten zouden te maken hebben gehad. Verzoeker werd beschoten op een risicoplaats, en onderduiken met zijn familie had daar geen invloed op gehad.

7.

Het CGVS stelt verder dat het vreemd zou zijn dat de echtgenote van verzoeker hem niet zou hebben opgebeld na het bezoek van de mannen bij haar thuis.

Als de mannen haar iets hadden willen aandoen, dan hadden ze dat op dat moment al gedaan. De mannen hebben dat niet gedaan op dat moment. Ze zijn weggegaan en zouden later terugkeren. De dreiging was voorlopig niet meer aanwezig.

Verzoeker is hartlijder en stresssituaties zijn voor hem zeer gevaarlijk. Verzoeker is meermaals moeten geopereerd worden en verzoeker heeft de bewijzen van zijn slechte gezondheid voorgelegd. Verzoeker opbellen zou op dat moment enkel maar paniek veroorzaakt hebben. Waar het gevaar toch geweest was heeft de echtgenote van verzoeker de situatie inderdaad correct ingeschat en verzoeker ingelicht toen zij bij haar was in plaats van hem via de telefoon een hartinfarct aan te praten.

Hoe dan ook is het achteraf gemakkelijk praten wat de beste reactie zou geweest zijn. Wanneer men rustig zonder enig gevaar alles rustig op een rijtje kan zetten, komt men inderdaad tot andere beslissingen dan wanneer men in een stresssituatie verkeert en niet de tijd heeft om rustig na te denken wat de juiste actie zou zijn. Als de echtgenote van verzoeker er thans rustig over kan nadenken en alles op een rijtje kan zetten kan zij misschien tot een andere mening zijn gekomen omtrent de beste actie. Het is echter helemaal niet onlogisch dat de echtgenote van verzoeker op het moment zelf als zodanig handelde en aanvoelde dat dit toen het beste was. Het is ook gebleken dat zij er goed aan heeft gedaan om verzoeker dit rustig uit te leggen wanneer verzoeker thuis was.

8.

Tot slot stelt het CGVS dat het vreemd is dat de familie van verzoeker nog steeds in Kabul woont.

Verzoeker heeft zeer veel moeite met deze passage. Verzoeker bidt elke dag dat zijn familie niets zou overkomen en is uiterst ongerust, en hoopt dat zij zo snel mogelijk deze gevaarlijke leefomstandigheden achter zich kunnen laten.

Verzoeker was genoodzaakt alleen de vlucht te nemen, en verzoeker heeft in huidige procedure aangedrongen om zo snel mogelijk gehoord te worden, omdat hij in zit met zijn familie en zo snel mogelijk een oplossing wenst te bekomen voor hem en zijn familie.

Ondertussen leeft verzoeker en zijn familie inderdaad in angst. Zijn familie leeft gelukkig ondergedoken bij de schoonouders, maar verzoeker is bang dat zij vroeg of laat slachtoffer zullen worden, reden waarom wenste het verhoor zo snel als mogelijk plaats te laten vinden".

Verzoeker benadrukt andermaal dat hij bewijs heeft voorgelegd van zijn tewerkstelling voor de overheid en voor een private bouwfirmas die werkt in opdracht van de overheid, hetgeen volgens hem volstaat om te besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn relaas. Minstens meent verzoeker dat dit een begin van bewijs vormt, dat wordt aangevuld met "gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van de verklaringen door verzoekers". Hij benadrukt dan ook andermaal dat zijn verzoek om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst verder naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien hij meent dat uit zijn verklaringen blijkt dat "deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd".

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – meent verzoeker dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de stad Kabul, zeer problematisch is, hetgeen een reëel risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul en meent dat alle recente rapporten wijzen op steeds toenemend geweld in zijn regio. Hij meent dat hij bij een terugkeer "haast noodzakelijkerwijze" zal worden onderworpen aan "doding, verwonding, executie of minstens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling". Verzoeker verwijst verder naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien hij meent dat uit zijn verklaringen blijkt dat "deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd". Hij meent dan ook dat zijn verzoek om internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In een aanvullende nota van 11 februari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het volharden in de geloofwaardigheid van zijn relaas en de bewijswaarde van zijn documenten en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de omstandige en pertinente motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij niet zeker weet welke groepering hem bedreigde om samen te werken, en meent dat het aannemelijk is dat zij hun identiteit en verdere instructies voor de samenwerking niet hebben toegelicht. Dit verweer kan echter niet dienstig worden aanvaard. De Raad acht het, in navolging van de commissaris-generaal, immers niet geloofwaardig dat verzoekers vervolgers hem zouden vragen om samen te werken, doch vervolgens geen enkele informatie zouden geven over hun identiteit noch de wijze waarop verzoeker met hen diende samen te werken en welke opdracht hij diende uit te voeren. Dit geldt temeer gezien verzoeker verklaarde dat hij had ingestemd om met deze personen samen te werken (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 1), zodat hij geenszins kan gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het aannemelijk is dat zij hem geen verdere instructies hebben gegeven.

Bovendien acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal, geheel niet aannemelijk dat zijn vervolgers verzoeker na de eerste ontvoering, zonder enige instructies te hebben gegeven over de opdracht die hij diende uit te voeren, niet verder zouden hebben gecontacteerd doch twee maanden later wel getracht zouden hebben om hem te beschieten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Dit geldt temeer nu verzoeker verklaarde dat zijn profiel zeer belangrijk was voor hen omdat hij toegang had tot politiekantoren (*Ibid.*, p. 10), zodat het niet aannemelijk is dat zij verzoeker zouden willen verwonden terwijl hij reeds had toegezegd om samen te werken. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat het schietincident geen banden heeft met zijn ontvoering twee maanden daarvoor, is tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij, toen hem gevraagd werd over dit schietincident, verklaarde dat "*Ik denk dat het te maken had met het eerste incident waarbij ik werd ontvoerd door de twee gewapende mannen, ik dacht dat doordat ik de politie op de hoogte bracht dat het opgelost was maar blijkbaar werd ik vervolgd door hen.*" (*Ibid.*, p. 10). De argumentatie in het verzoekschrift dat deze beschieting niets te maken had met de ontvoering en louter het gevolg was van het feit dat hij zich op een gevaarlijke plaats bevond betreft dan ook een louter *post-factum* verweer.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat van verzoeker, die verklaart vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en hierdoor Afghanistan diende te verlaten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert over zijn vervolgers. In dit opzicht doet de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn vervolgers tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers dat hij vermoedde dat hij bedreigd werd door talibs die misschien familieleden hadden in de gevangenissen of een aanval op de politiekantoren beraamden (*Ibid.*), terwijl uit de door hem neergelegde klachtenbrieven bij de politie blijkt dat hij er verklaarde dat er jongemannen in de jeugdgevangenissen werden vastgehouden op verdenking van banden met de taliban, en dat hij op basis van informatie van deze jongemannen gevolgd en bedreigd wordt door een onbekende persoon (Documenten voorgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, stuk 12, nrs. 5-6). Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekers lacunaire,

ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen over zijn vervolgers en de manier waarop zij hem benaderden voor de samenwerking, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolging, zodat verzoeker niet gevolgd kan worden dat zijn verklaringen hierover de geloofwaardigheid van zijn relaas enkel kunnen bevestigen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gesprek tussen zijn echtgenote en zijn vervolgers toen deze naar zijn huis kwamen, gezien hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat zijn echtgenote tegen zijn vervolgers zou hebben gezegd dat hij naar een trouwfeest was (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 1-2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn echtgenote niet had verteld waar hij zich bevond (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13-14).

Verzoekers verweer dat hij zelf niet aanwezig was bij het gesprek tussen zijn echtgenote en zijn vervolgers en dat dit drie jaar geleden gebeurde, betreft geen afdoende verschooning voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen in verband met dit gesprek. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid betrekking heeft op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn relaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De argumentatie in het verzoekschrift dat *“een klein verschil in de verklaringen van verzoeker bewijst net dat hij dit tracht te herinneren, waarbij herinneringen vervagen en vervormen, en niet een ingestudeerd nummer werd opgezegd, waarbij inderdaad alles consistent zou geweest zijn”*, betreft een blote bewering. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn relaas enkel kunnen bevestigen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen volgende pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier: *“Aansluitend bij de dit derde incident is het onaannemelijk dat de mannen zich door uw roepende vrouw zouden laten afschrikken en niet in uw huis zouden komen (CGVS p.9,13). Immers, ze bewezen zich voordien reeds gewelddadig en erg resoluut om u te doen bewegen tot medewerking, namelijk door u te ontvoeren en te beschieten. Het mag eveneens verbazen dat u de problemen die u met de onbekende mannen ondervond in de klachten voor de politie terugbracht tot bedreigd en gevolgd worden. Volgens uw verklaringen op het CGVS werd u immers ook ontvoerd, fysiek mishandeld en beschoten door deze onbekende mannen (CGVS p.9,10). Dat u telkens uw problemen probeerde op te lossen door ze aan de politie toe te vertrouwen zonder de politie volledig op de hoogte te stellen van de ernst van de feiten is allerminst plausibel (CGVS p.12,13). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt door deze elementen ernstig op de helling gezet.”* Deze motivering wordt dan ook overgenomen door de Raad.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoekers handelwijze in het licht van de door hem voorgestelde bedreigingen niet aannemelijk is. Van verzoeker, die verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij klacht indiende bij de politie na het eerste en het tweede incident, doch de bestreden beslissing oordeelde reeds terecht dat dit geen afdoende verklaring biedt voor zijn nalatigheid om zichzelf en zijn familie te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, gelet op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat de politie niet iedereen kan helpen en alles kan onderzoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Bovendien merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na het eerste en het tweede incident met zijn vervolgers, doorging met zijn werk voor het bouwbedrijf, gezien hij zelf verklaart dat dit de reden was waarom verzoeker werd bedreigd (*Ibid.*, p. 7, 9, 10). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat dergelijke maatregelen geen oplossing zou hebben geboden omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio, klemmt met de vaststelling dat verzoeker na het derde incident weldegelijk onderdook door te verhuizen naar zijn schoonouders en zijn werk stopzette (*Ibid.*, p. 9). De Raad acht het bovendien geheel niet aannemelijk dat verzoeker pas na het derde incident zou beseffen dat de vervolging serieus was en dat hij zich moest beschermen tegen zijn vervolgers, gelet op het feit dat hij reeds ontvoerd en beschoten werd door hen. Zoals reeds eerder werd opgemerkt, kan verzoekers verweer dat het tweede incident losstond van de bedreigingen niet dienstig worden aanvaard. Verzoekers handelwijze is dan ook onverzoenbaar met de ernst van de door verzoekers geschetste vervolging. Verzoekers verweer dat hij niet meer thuis is blijven wonen na het derde incident waarbij zijn vervolgers naar zijn huis kwamen klemmt bovendien met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nog één nacht thuis heeft doorgebracht alvorens hij naar zijn

schoonouders verhuisde (*Ibid.*, p. 9, 14), hetgeen niet aannemelijk is gelet op zijn verklaringen dat hij na het derde incident beseftte dat de bedreigingen serieus waren.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat zijn echtgenote hem niet wou inlichten over het bezoek van zijn vervolgers omdat hij een hartlijder was en zij hem niet bezorgd wou maken en dat zij van mening was dat het gevaar reeds was geweken, doch dit verweer doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Zo deze piste al gevolgd kan worden, is het enorm onvoorzichtig van uw vrouw om u niet tijdig te informeren over het incident en u zomaar te laten terugkeren naar huis. Uw vervolgers hadden toch terug naar uw huis kunnen komen of nabij het huis op wacht kunnen staan tot u weer thuiskwam. Dat uw vrouw naliet u te informeren over deze belangrijke gebeurtenis en u niet probeerde te waarschuwen om niet naar huis te komen, verzwakt uw asielrelaas opnieuw.”* Verzoekers verweer dat zijn echtgenote achteraf misschien een andere reactie zou hebben gehad en dat gebleken is dat zij een goede reactie had gegeven, biedt geen voldoende verschoning voor de passieve houding van verzoekers echtgenote in het licht van de bedreigingen die werden geuit. De nalatigheid van verzoeker en zijn echtgenote om passende maatregelen te nemen tegen zijn vervolgers relativeert dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees voor vervolging.

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt bovendien verder gerelativeerd door de vaststelling dat verzoekers familie nog steeds in Kabul woont en dat zijn echtgenote zonder problemen kan gaan werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat zijn familie is ondergedoken bij zijn schoonouders, doch de bestreden beslissing merkte terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er zonder meer zou van uitgaan dat zijn vervolgers de woonplaats van zijn schoonouders niet zouden kunnen lokaliseren. Verzoekers verweer dat hij ongerust is over zijn familie biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de andermaal passieve houding van zijn familieleden in het licht van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Verder kan er niet voorbij worden gegaan aan de vaststelling dat uw familie nog steeds in Kabul woont en uw vrouw nog steeds naar haar werk gaat zonder problemen (CGVS p.11). Uw familie heeft geen contact meer gehad met uw bedreigers sinds uw vertrek uit Afghanistan, en dit ondanks dat ze werden bedreigd indien u de eisen van uw vervolgers niet inwilligde (CGVS p.10-11). Dit is eigenaardig aangezien u hun eisen niet inwilligde en het land verliet (CGVS p.3,7,9). Geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat uw familie inmiddels bij uw schoonfamilie verblijft en ze nu dus in een andere regio wonen (CGVS p.11). U voegt er zelfs aan toe dat uw vervolgers toch niet kunnen weten waar uw familie verblijft (CGVS p.11). Dat u hier zomaar van uitgaat is frappant en weinig doortastend. Indien u tegenstanders erin slagen u, uw werkplaats, uw woon-werktraject en uw woonplaats te identificeren is het immers niet vergezocht om te denken dat ze ook in staat zouden zijn uw ouders en schoonouders te lokaliseren (CGVS p.10).”*

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw bedreigers (CGVS p.14). Enkele opvallende vaststellingen in uw verklaringen en inconsistente acties verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt op dat u er niet in bent geslaagd om uw vervolgingsfeiten aannemelijk voor te stellen. U weet niet wie uw bedreigers waren, noch bij uw ontvoering (CGVS p.10), noch bij de beschieting (CGVS p.10), noch bij de benadering aan uw huis (CGVS p.14). Dat uw bedreigers op geen enkel moment kenbaar maakten wie ze waren, tot welke groep ze behoorden of in wiens opdracht ze optraden valt moeilijk voor te stellen aangezien ze u wilden overhalen om met hen samen te werken (CGVS p.10). U kan slechts vermoeden dat het talibs waren die misschien familieleden in de gevangenis hadden of die een aanval op de politiekantoren beraamden (CGVS p.10). Voorts stemde u tijdens uw ontvoering aanvankelijk in om samen te werken met uw bedreigers, maar u weet niet wat ze precies van u wilden of op welke manier u dan precies met hen moest samenwerken (DVZ Vragenlijst punt 3.5; CGVS p.11). U antwoordt dat ze u niet zeiden wat ze van u wilden en dat ze u van alles kunnen vragen (CGVS p.11). Wanneer u met deze eigenaardige gang van zaken wordt geconfronteerd verklaart u dat u het niet vroeg omdat u schrik had aangezien ze u met een wapen bedreigden (CGVS p.11). Deze verklaring kan geen verheldering bieden waarom uw ontvoerders u niet vertelden wie ze waren en wat ze van u wilden. Hun gedrag is des te vreemder omdat ze van u de belofte verkregen dat u actief met hen zou samen werken om u vervolgens zonder instructies achter te laten, u zelf niet te contacteren en ze u zo'n twee maanden later trachtten om het leven te brengen. Bovendien moet er op gewezen worden dat uw

verklaringen over uw tegenstanders op het CGVS en in de klacht aan de politie uiteenlopen. Dat u op het CGVS beweert slechts te vermoeden dat het talibs waren en dat hun doel mogelijks een aanval op de politiekantoren of het helpen van familieleden in de gevangenissen was staat immers in contrast met de verklaring die u bij de politie liet optekenen. In uw eerste klacht verklaarde u dat er jongemannen in de jeugdgevangenis vastgehouden worden op beschuldiging van banden met de taliban en dat u op basis van de informatie van deze jongemannen door derden bedreigd wordt. Dat u deze specifieke informatie op het CGVS niet weet te geven doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast moet er gewezen worden op een tegenstrijdige verklaring van uw kant over het derde incident waarbij mannen naar uw huis kwamen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 april 2016 verklaarde u dat uw vrouw tegen die mannen zei dat u op een trouwfeest was (DVZ Vragenlijst punt 3.5). Op het CGVS zegt u echter dat uw vrouw niet zei waar u zich toen bevond (CGVS p.13-14). Aansluitend bij de dit derde incident is het onaannemelijk dat de mannen zich door uw roepende vrouw zouden laten afschrikken en niet in uw huis zouden komen (CGVS p.9,13).

Immers, ze bewezen zich voordien reeds gewelddadig en erg resoluut om u te doen bewegen tot medewerking, namelijk door u te ontvoeren en te beschieten. Het mag eveneens verbazen dat u de problemen die u met de onbekende mannen ondervond in de klachten voor de politie terugbracht tot bedreigd en gevolgd worden. Volgens uw verklaringen op het CGVS werd u immers ook ontvoerd, fysiek mishandeld en beschoten door deze onbekende mannen (CGVS p.9,10). Dat u telkens uw problemen probeerde op te lossen door ze aan de politie toe te vertrouwen zonder de politie volledig op de hoogte te stellen van de ernst van de feiten is allerm minst plausibel (CGVS p.12,13). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt door deze elementen ernstig op de helling gezet.

Uw asielmotieven worden verder ondermijnd door inconsistente acties van u en uw vrouw. Zo is het opmerkelijk dat u na de ontvoering en de beschieting gewoon doorging met uw werk tot op de dag van het derde incident wanneer enkele mannen naar uw huis kwamen (CGVS p.7,9). Sterker nog is de vaststelling dat u na elk van de drie incidenten gewoon in uw eigen huis bleef wonen. Pas na het derde incident bent u verhuisd naar het huis van uw schoonouders (CGVS p.9,14). Gevraagd waarom u na het eerste incident in uw eigen huis bent blijven wonen, antwoordt u dat u de politie verwittigde en de politie nu wist waar u woonde (CGVS p.12). Wat de politie dan concreet deed na uw melding, bijvoorbeeld om u te beschermen, is u echter niet bekend (CGVS p.12). Op de vraag of deze maatregel, namelijk de melding aan de politie, voldoende was zegt u dat u geen andere optie had en dat de politie verantwoordelijk is voor de veiligheid van de burgers (CGVS p.13). U erkent echter dat in Afghanistan de politie niet iedereen kan helpen en niet alle incidenten kan onderzoeken. Daarom dienen de burgers de politie te helpen en in te lichten, maar het is aan de politie om de nodige stappen te ondernemen, aldus uw verklaringen (CGVS p.13). Uw blinde vertrouwen in de politie is verbazend. Gevraagd waarom u na het tweede incident in uw eigen huis bent blijven wonen, antwoordt u dat de beschieting in een andere wijk van Kabul gebeurde (CGVS p.13). Ondanks dat de plek waar u werd beschoten ongeveer twintig kilometer van uw huis verwijderd is (CGVS p.13) vond u het blijkbaar nog steeds niet opportuun om onder te duiken of te verhuizen. U gaat verder door te stellen dat u uw familie wegbracht van uw huis omdat men misschien uw kinderen had ontvoerd indien u dit niet deed (CGVS p.11). Deze gedachtegang kan onmogelijk serieus worden genomen. Alsof u pas na het derde incident eindelijk tot het besef komt dat uw familie mogelijks gevaar loopt en u hen beter ergens anders onderbrengt, te meer daar u stelt dat u de uitlatingen van de mannen tijdens uw eerste aanvaring met hen ervaarde als een bedreiging ten opzichte van uw vrouw en kinderen (CGVS p.10). Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u na het derde incident, waaruit dus duidelijk werd dat uw vervolgers u wisten wonen, nog een nacht thuis doorbrengt en pas de volgende dag verhuist naar uw schoonouders (CGVS p.9,14). Hoe u zeker kon zijn van uw veiligheid en u wist dat uw vervolgers niet naar uw huis zouden terugkeren, mag een raadsel wezen. Het mag duidelijk zijn dat u er niet in slaagt uw voorgestelde vrees aannemelijk te maken en al zeker niet door de ondoordachte handelingen die u naar aanleiding van de incidenten beschrijft.

Uw vrouw laat ook enkele inconsistente gedragingen optekenen. Op 7 aqrab 1394 (zijnde 29 oktober 2015 GK) kreeg uw vrouw te maken met vreemde mannen aan de deur die naar u vroegen en die uw huis wilden binnendringen (CGVS p.9,13). In de wetenschap dat haar man reeds twee maanden eerder op 5 sunbula 1394 (zijnde 27 augustus 2015 GK) ontvoerd en mishandeld was (CGVS p.9), en hij later ook nog eens beschoten was op 20 mizan 1394 (zijnde 12 oktober 2015), mag het verbazen dat uw vrouw u niet contacteerde naar aanleiding van dit derde incident (CGVS p.14). U zegt dat ze u niet opbelde, maar u weet niet precies waarom ze dat naliel (CGVS p.14). U denkt dat haar motivatie

misschien lag in het feit dat u hartlijker bent en ze u niet bezorgd wou maken (CGVS p.14). Ze koos er dan liever voor om u persoonlijk in plaats van telefonisch te informeren (CGVS p.14). Zo deze piste al gevolgd kan worden, is het enorm onvoorzichtig van uw vrouw om u niet tijdig te informeren over het incident en u zomaar te laten terugkeren naar huis. Uw vervolgers hadden toch terug naar uw huis kunnen komen of nabij het huis op wacht kunnen staan tot u weer thuiskwam. Dat uw vrouw naliet u te informeren over deze belangrijke gebeurtenis en u niet probeerde te waarschuwen om niet naar huis te komen, verzwakt uw asielrelaas opnieuw.

Verder kan er niet voorbij worden gegaan aan de vaststelling dat uw familie nog steeds in Kabul woont en uw vrouw nog steeds naar haar werk gaat zonder problemen (CGVS p.11). Uw familie heeft geen contact meer gehad met uw bedreigers sinds uw vertrek uit Afghanistan, en dit ondanks dat ze werden bedreigd indien u de eisen van uw vervolgers niet inwilligde (CGVS p.10-11). Dit is eigenaardig aangezien u hun eisen niet inwilligde en het land verliet (CGVS p.3,7,9). Geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat uw familie inmiddels bij uw schoonfamilie verblijft en ze nu dus in een andere regio wonen (CGVS p.11). U voegt er zelfs aan toe dat uw vervolgers toch niet kunnen weten waar uw familie verblijft (CGVS p.11). Dat u hier zomaar van uitgaat is frappant en weinig doortastend. Indien u tegenstanders erin slagen u, uw werkplaats, uw woon-werktraject en uw woonplaats te identificeren is het immers niet vergezocht om te denken dat ze ook in staat zouden zijn uw ouders en schoonouders te lokaliseren (CGVS p.10).

Dat u zo lang talmt om het heft in eigen handen te nemen na voornoemde ingrijpende gebeurtenissen doet de geloofwaardigheid van uw vervolgingsverhaal geen goed. De idee alsof u afwacht en blind vertrouwt op de politie na al wat u en uw familie heeft meegemaakt, is in die zin niet aannemelijk. Ook rekening houdend met uw eigen constatering dat iedereen schrik heeft van de taliban, inclusief uw vrouw en kinderen, valt het gedrag van u en uw familie niet te rijmen met uw voorgehouden vrees."

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat louter verzoekers tewerkstelling bij het SACC niet volstaat om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging: "Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als supply manager bij een private bouwfirma een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor burgers die banden hebben met de Afghaanse veiligheidsdiensten of overheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven kan aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en er zijn evenmin aanwijzingen dat de (anti-overheids)groeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Bovendien verklaart u zelf geen hoge functie te hebben bekleed of een bepaald belangrijke persoon te zijn geweest (CGVS p.11,13-14). Gezien het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas werd vastgesteld, kan niet worden aangenomen dat u omwille van uw eerder werk bij een privaat bouwbedrijf een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan." Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de door hem neergelegde documenten de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigen, minstens een begin van bewijs kunnen vormen van de geloofwaardigheid hiervan. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De door verzoeker neergelegde taskara's van hemzelf, zijn echtgenote en zijn kinderen, zijn rijbewijs, het document van zijn legerdienst, de diploma's van hem en zijn echtgenote en zijn huwelijkscertificaat bevatten louter persoonsgegevens en kunnen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven. De door verzoeker neergelegde werkbades en de bevestigingsbrief van SACC, de promotiekaarten en de documenten in verband met de projecten van het SACC en de certificaten van

het Ministerie van Volksgezondheid kunnen enkel verzoekers tewerkstellingen bij het Ministerie van Volksgezondheid en de private bouwfirma SACC staven, hetgeen op zich niet wordt betwist, doch zij vormen geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van de tewerkstelling bij het SACC. Hierboven werd bovendien reeds geoordeeld dat verzoekers tewerkstelling bij het SACC niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. De door verzoeker neergelegde documenten in verband met zijn hartproblemen kunnen evenmin de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten staven, noch kunnen deze aantonen dat verzoekers gezondheidstoestand zijn oorsprong vindt in of aanleiding zou kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat de door verzoeker neergelegde klachtenbrieven betreft bij de politie, merkt de Raad vooreerst op dat deze zijn opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, zodat deze een gesolliciteerd karakter vertonen. De Raad merkt bovendien op dat uit bovenstaande vaststellingen genoegzaam blijkt dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met de inhoud van deze documenten. Gezien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten, doet deze vaststelling dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten.

De Raad verwijst bovendien nog naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de *“COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Wat het door verzoeker neergelegde documenten in verband met zijn reisroute in Europa betreft, merkt de Raad op dat deze louter verzoekers reisweg kunnen staven. De neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dan ook niet vermogen te herstellen.

Verzoekers verweer dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen die toelaten om te besluiten dat verzoekers relaas ongehoofwaardig is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd

werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoeker toont met zijn algemene verwijzing in zijn verzoekschrift naar "*recente rapporten*", die hij evenwel niet bijvoegt, dan ook niet aan dat voorgaande analyse van de veiligheidssituatie onjuist is of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies heeft getrokken uit de door hem toegevoegde informatie.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De bestreden beslissing besluit daarom op goede gronden: "*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*"

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,
mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP